De groote poppen vergadering te Utrecht

Fredericus Hendrikus van Leent

bron
Fredericus Hendrikus van Leent, *De groote poppen vergadering te Utrecht*. J.G. Broese, Utrecht 1889

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/leen016groo01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

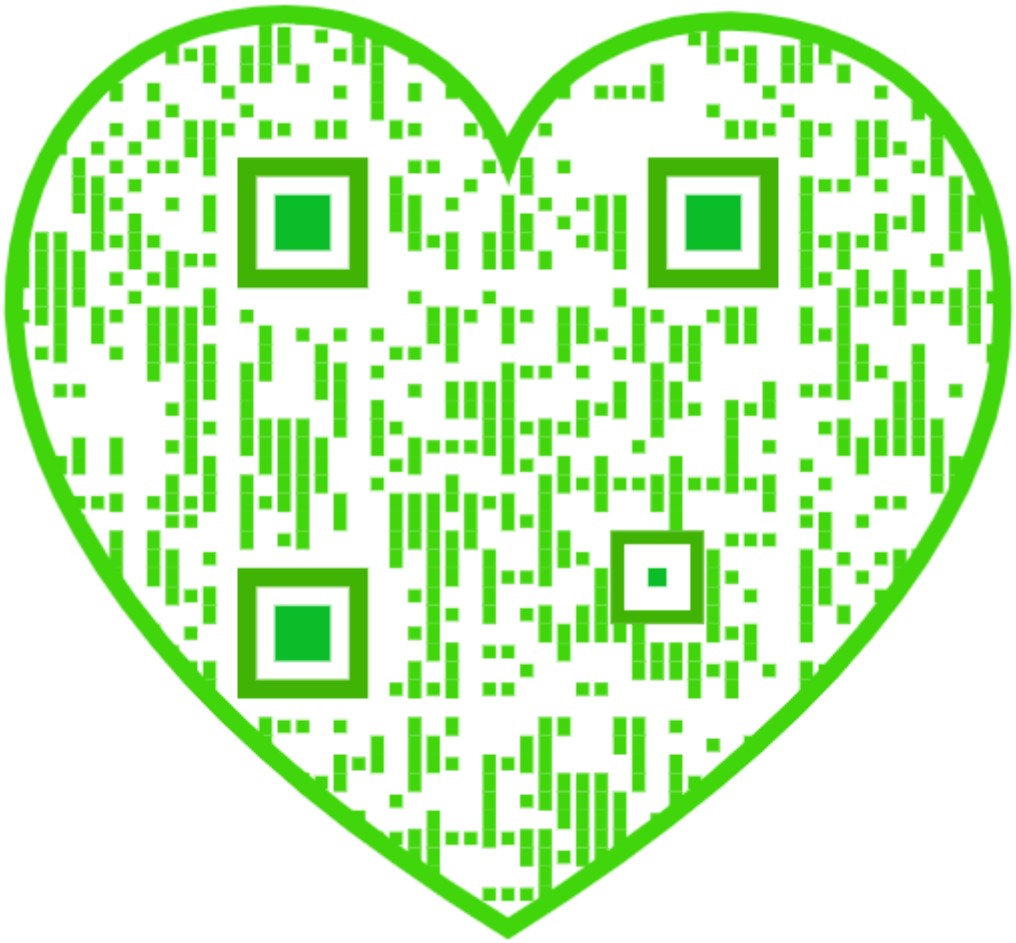

De Chineezen op reis.

Uit China kwam een breede stoet
Van Dames en van Heeren;
Zij hadden elk een parasol,
En droegen fraaie kleeren.

Zij hadden van 't Congres gehoord.
En 't in de krant gelezen;
Dus, spoedig was het plan beraamd,
Om ook daarbij te wezen.

Vol goeden moed toog men op reis
En vreesde geen gevaren;
Wel werd het hun soms ‘wee’ om 't hart
Bij 't dobbren op de baren.

Maar toen men in Marseille kwam,
Om snel naar hier te stoomen,
Toen beefden zij bij zulk een vaart
En dachten om te komen.

Ja, als de spoorfluit luid weerklonk
Langs velden en langs wegen.
Dan keken zij verbaasd in 't rond,
En werden zeer verlegen.

In 't eind kwam men in Utrechts Vest
In rijk versierde zalen,
Waar 't minzaam Dames-Comité
Hen rijk'lijk het onthalen.

De Chineezen op t' Congres.

Zie hier de gasten reeds bijeen,
In bonte rij geschaard;
Hun haardos is aan 't achterhoofd
Gevlochten tot een staart.

De scheefstaande oogjes glinst'ren zacht
Van vreugde en levenszoet,
Waarbij het kleene mondje soms
Een lachjen hooren doet.

Zij staren minzaam om zich heen,
En groeten elk met smaak;
Zij gluren naar de kindergroep
Met ongeveinsd vermaak.

‘Zeg,’ fluistert een in eigen taal:
‘Die menschen om ons heen
Zijn allen hier naar toe gestroomd,
Om òns te zien alleen!’

Een heer, die hunne taal verstond,
En 't fluist'ren had verstaan,
Zag met een schalkschen blik in 't oog
Den stouten spreker aan.

‘Laat mij U zeggen, wat geschiedt,’
- Zoo sprak hij met gevoel -
‘Wij allen komen hier te zaam
Voor een weldadig doel .

In de Bakerkamer.

De baker zit in 't pronksalet
Zij draagt een stijf geplooid cornet,
En tript gestadig met den voet,
Die 't ranke wiegjen schomm'len doet.

Daar nadert zacht een kinderrij,
Zoo schoon als bloemen in de Mei,
En 't lachjen op hun aangezicht
Straalt als het vriend'lijk zonnelicht.

Uit alle oorden van ons land
Zijn zij gekomen, hand aan hand,
En trotsch op hunne kleederdracht,
Houdt men bij 't slapend kind de wacht.

Zij krijgen koek en chocolaad
Waarbij het hartje vroolijk slaat,
En de oogjens, tintelend van vreugd,
Zijn tolken van hun rein geneucht.

En 't kleintje, dat zoo zorgloos rust,
Van 's levens leed nog onbewust,
Reikt bij 't ontwaken, blij te moe,
De kindergroep een handje toe.

En voor dien gullen, teed'ren groet,
Deelt elk wat van zijn overvloed -
Ja, ook de Baker krijgt wat mee,
Dat smaakt wel bij een kopje thee.

De goede oude Baker.

Van 't Noorder- en het Zuiderstrand,
Van Oost en West in Nederland,
Kwam hier een poppen-menigte aan,
Die jong en oud verbaasd doet staan.

Wat glanst het Friesche kapsel mooi,
Hoe sierlijk is die Zeeuwsche tooi,
De Drentsche en Hollandsche boerin,
Zij nemen jonge hartjes in.

De Geldersche is kloek en fier,
De Groningsche vol eedlen zwier,
En heel die and're poppenschaar,
Wie brengt niet gaarne hulde haar?

Zij komen, o zoo blij te moe,
Naar de oude, goede Baker toe;
Zij zien het wel aan haar gezicht,
Dat zij een vrouw is van gewicht.

‘Ja,’ zegt zij tot dien kleinen guit,
‘Gij zijt het bakerpak nu uit,
‘Maar eens, 't is not niet lang geleên,
‘Waart ge ook zoo hulpbehoevend kleen.

‘Toen sliept ge in 't schommlend wiegjen zacht,
‘En baker hield bij u de wacht -
‘Dus zeg mij nu eens, beste vrind,
‘Of gij je baker nog wel mint?’

Fredericus Hendrikus van Leent, ***De groote poppen vergadering te Utrecht***

Fancy-Fair.

Zie d' ontelbre kijkers dwalen
Af en aan de zalen rond;
Nauw verholen lachjens zweven
Om den lieven kindermond.

Hoor het zacht, geheimvol fluist'ren,
Bij al 't schoone, dat men ziet;
Hartjes zwellen bij 't vertellen:
‘Fraaier poppen zijn er niet!’

't Zoet verlangen kleurt de wangen.
“Mocht ik kiezen uit dien Schat!’
En zij klagen, onder 't vragen,
‘Dat hun spaarpot niets bevat.’

Komt nu liefjes, hartediefjes,
Kiest maar, wat je hartje mint -
En Papaatje en Mamaatje
Zien straks menig dankbaar kind.

Lize en de Bakerpop.

Mijn allerliefste schatje
Zijt gij, aanvallig kind!
Zeg, weet je wel, hoe Lize
Haar kleuter teêr bemint?

O, 'k lees het in je kijkers,
Zoo goedig en zoo zacht,
Dat gij het wèl zult weten,
Dat Maatje tot je lacht.

En als ik jou kom vragen:
‘Zeg schat, hoe kwaamt gij hier?’
Dan lacht gij, o zoo guitig,
En kraait gij van pleizier.

Dan is 't, of 'k u hoor fluist'ren:
‘Al hebt gij mij verwacht,
Toch ben ik niet gekomen,
Men heeft mij u g e b r a c h t .

Wat zeg je van je kleeren?
Ze lijken wel satijn;
Ook 't licht gehaakte mutsjen
Is heusch niet minder fijn.

Nu ga ik met je wand'len;
Dus houdt je stil en zoet;
Want - 'k zeg je, dat mijn schatje
Nog h e e l wat groeien moet.

Fredericus Hendrikus van Leent, ***De groote poppen vergadering te Utrecht***

De dankbare Gasten.

Een stoomboot bracht van Englands reê
Een keur van schoone poppen mee;
Er waren Lords en Lady's bij,
Als ging men naar een hofpartij.

Een kindermeid uit Frankenland
Kwam met een Baby aan de hand,
Soms wel een weinig achteraan,
Omdat zij telkens stil bleef staan.

De Lords, wier luim niet vroolijk stond,
Zij smaalden steeds op Hollands grond,
En noemden hem een drassig oord,
Waar slechts de kikvorsch thuis behoort.

Maar - toen men op 't Congres verscheen,
Waar heel de menigt' om hen heen,
Met schitt'rend oog en gullen lach,
De schatten hier vergaard, bezag, -

Toen welde er in het stug gemoed
Van deze Lords een vriendschapsgloed,
En luide deed er een verstaan,
Dat hij verheugd van hier kon gaan.

'Ik wil!' dus sprak hij tot zijn stoet,
'Dat elk mij nu beloven moet:
'Zoo waar ik Jonkvrouw ben of Heer,
Op Holland smaal ik nimmer weer!'

Een Kindergave uit Heemsteê.

Hier rust in 't kleine ledekant
Een zieke pop, met knieverband,
En ieder die haar hooren wil,
Staat diep geroerd en luist'rend stil:

‘Eens was ik 't speelgoed van een kind,
Aanminnig schoon en teêr bemind;
Zij smakte 's levensvreugd en zoet
Zoo als een dankbaar kind dat doet.

‘Zij joeg de bonte vlinders na,
En sloeg de lieve bloemen gâ -
Ja, 't scheen of elke nieuwe dag
Haar schooner weer ontluiken zag.

‘Helaas die voorspoed nam een keer!
Nu speelt ze in hof en gaard niet meer;
Sinds twee paar jaren lijdt het wicht
Aan een gebroken kniegewricht.

‘En toch-bij al haar bittre smart,
Streelt nog de hoop het kinderhart,
‘Dat eens de Vader van 't Heelal,
Haar weer genezing schenken zal.’

En met een traan in 't vochtig oog,
Rijst ook in ons de beê omhoog:
‘O Goede Heer! verhoor het kind,
Dat in haar smart nog 't W e l d o e n mint.’

Aan de Kiosken.

Hier wordt een liefdewerk verricht
Door tal van lieve schoonen,
Die bij de taak, haar toevertrouwd,
Zich waarlijk hupsch betoonen.

Zij zijn met zorg en smaak gekleed;
Lieftallig is heur wezen,
En de ijver, die haar gansch bezielt,
Dien waarlijk wel geprezen.

De koopwaar is met zorg geschikt,
En wat ge ook moog begeeren, -
Er is van ieders gading hier,
Voor dames en voor heeren.

Voor kindren ook, 't zij klein of groot,
Is hier een keus voorhanden,
Die menig kleinen lekkerbek
Van lust doet watertanden.

Een ieder koopt wat hem behaagt,
De kinderen ziet men smullen,
En menig jonkheer en mevrouw
Met pop en speelgoed sullen.

Men is gelukkig met zijn keus
En brengt de Koopvrouw hulde,
Die, onvermoeid met fijnen tact,
Haar taak zoo goed vervulde.

Op het Bal.

Een woelig daagje was doorleefd
En de avond daalde neêr;
't Werd stil en eenzaam langs de straat,
Geen stem verhief zich meer.

Maar in de zalen van 't Gebouw
Was jong en oud bijeen;
Daar danste menig edel paar,
Zoo vlug als ooit ter been.

De tonen van het rijk Orchest
Weêrklonken op de maat,
En ongeveinsde vroolijkheid
Weerblonk op elk gelaat.

Te midden van de pret op 't bal,
Kwam daar een jonkvrouw aan
Met rozeknopjes, zacht van geur,
Een mandje vol gelaân.

Zij prees met lach en vriendlijk woord
De schoonheid van heur waar,
En bood ze, wie er lust toe had,
Voor twee rijksdaalders 't paar.

De waar was schoon, de prijs niet min,
Maar om het doel alleen
Kocht ieder graag een rozeknop
En ging er blij meê heen.

Fredericus Hendrikus van Leent, ***De groote poppen vergadering te Utrecht***

Wat wij er zagen.

O, zie eens wat een bont gewoel
Van poppen groot en kleen:
Uit alle landen kwamen er
Hier op 't Congres bijeen.

Zie hier een droeve weduwvrouw,
Gehuld in zwarte stof;
Eens was ze een fiere Keizerin,
De roem van 't Fransche hof.

Al wat op aard haar dierbaar was
Ontviel haar door den dood;
Nu doolt ze in rouwe eenzaam rond,
Zij, eens gevierd en groot.

Lord Fauntleroy naakt haar ter zij;
En pages, fraai gekleed,
Zij buigen meê een knie voor haar
Op 't fraai gebloemd tapeet.

Daar staat een dame in fluweel
Met een Elzasserin;
En ook een jongen uit Tyrol,
Die danst met een boerin.

En gindsche Bonne uit Parijs,
Met wangen frisch en rood,
Heft lachend haar Bébé omhoog
En zet hem op haar schoot.

De Gelaarsde Kat.

Hier rijst een lieflijk beeld voor 't oog
Uit moeders sprookjesschat:
De schrik eens van den toovenaar,
De fraai gelaarsde Kat.

Een net geplooide kanten kraag
En mantel van fluweel,
Past bij het prachtig Spaansch costuum,
Met lissen rood en geel.

Zijn glad gestreken kattenkop
Draagt een gepluimden hoed,
En gouden sporen sieren meê
Den net geschoeiden voet.

Hij houdt den kop zoo fier en stijf
Als zat zij nek in 't nauw;
En vriendlijk groet hij iedereen,
Met een: Miauw! Miauw!

Wat stapt hij manlijk op en neer,
En kijkt een ieder aan;
Ik wed, zoo hij een muisje zag,
Dan bleef hij daar niet staan.

Dan dacht hij aan geen fraai costuum,
Wel honderd gulden waard;
Maar ving den muis en at hem op,
Want dat blijft kattenaard.

Fredericus Hendrikus van Leent, ***De groote poppen vergadering te Utrecht***

Hoe langer zoo meer.

Het lijkt hier wel een schouwtooneel,
Door kunstmin voortgebracht,
Waar ieder beeld een type is
Van vreemde kleederdracht.

Zij zijn met zorg en smaak gekleed,
En wel 't aanschouwen waard,
Als had een Feeën-Koningin
Hen allen hier vergaard.

En ied're pop hier voorgesteld,
Die jong en oud bekoort,
Wekt een herinnering aan het land,
Waar zij te huis behoort.

Tyrol bekoort ons in dien knaap,
Zoo kloek en fier van leest,
Wiens houding spreekt van jagersmoed,
Die geen gevaren vreest.

't Is of hij van zijn bergen droomt
In 't heerlijk Alpenland,
Waar men de vlugge gemzen jaagt,
Der gletschers vaderland.

Waar Edelweis en Alpenroos
Langs rots en afgrond tiert,
En 't eeuwig schoone winterkleed
Der bergen top versiert. -

Blijdschap en Smart.

Uit Munchen kwam een aardig kind,
Van Brabant een boerin;
De Sultan schonk een schoone vrouw,
Getooid als een Griekin.

Daar nevens staat een fiere bruid,
In echte kant gekleed,
Wat aan een bruidschat denken doet,
Die waarlijk vorstelijk heet.

En ginder zit in droef gepeins
Een arme weeze neêr,
Die haar gedachten dwalen laat
In een geliefd weleer.

Zij kent aan 't trouwe moederhart,
Aan vaders kus en groet,
En menig, menig zoet geluk
Dat zij nu missen moet.

O, als het ouderlooze kind
't Jong volkje om zich ziet,
Getroeteld door het ouderhart,
Dan pijnt haar 't zielsverdriet.

Dan rijst er in haar droevig hart
Een stille beê omhoog,
Dat God die lieve kinderschaar
Voor smart bewaren moog!

Fredericus Hendrikus van Leent, ***De groote poppen vergadering te Utrecht***

Een Liefdegave.

Nu is 't feestdag voor de kleinen
Van den nijv'ren Werkmansstand,
Wien de toegang werd ontsloten
Van het schitt'rend poppenland.

Aan de hand der blijde moeders,
Hupp'len zij steeds af en aan,
Om met kinderlijk begeeren
Al die schatten gâ te slaan.

't Is voor hen een tooverwereld,
Die de Kunstzaal heden biedt;
Nimmer smaakten zij een weelde,
Als hun hartje thans geniet.

Maar nog hooger stijgt die vreugde,
Als der liefde milde hand,
Hen met gaven komt beladen
Uit het zoet Luilekkerland.

Chocolaad, gebak en koekjes,
Toebedeeld in overvloed,
Doen de dankbre tranen wellen
Uit het kinderlijk gemoed.

't Is een feestdag voor de kleinen -
Maar v o o r U is 't ó ó k e e n f e e s t,
Brave Rijken, die den Armen
Zoo goedgunstig zijt geweest.

Aan de Vischkom.

Ontelbaar zijn de schoone prijzen
In allerhande soorten hier;
Men ziet er speelgoed voor de kinderen,
En doozen vol met luxe-papier.

Bonbons en sprits en chocolade,
Gebak en fraaie pakjes thee,
Likeuren, bloemen en sigaren,
En boeken, rijk verguld op sneê.

Cacao in bussen vol geladen,
Flacons met kostbare Odeur,
Biscuits van suiker en vanille,
En bonte zeepen, zacht van geur.

't Zijn alle vrije liefdegaven,
Geschonken met een milde hand,
Door winkeliers in Utrechts Veste
En fabrikanten hier te land.

Een ieder, die nu wat wil missen,
Schaart blij zich in den dichten drom,
Om d r i e m a a l voor é é n g e l d te visschen
Naar loten in de glazen kom.

En wie er dan een prijs mag winnen,
Al is die veeltijds duur gekocht,
Verheugt zich meê het doel te steunen,
Dat hij een offer brengen mocht.

Bij 't Prinsesje.

Hier nad'ren nu in rijen
De poppen van 't Congres,
Om blij een kring te maken
Om Neerlands Kroonprinses.

Zij kwamen uit het Westen,
Uit Oost en Zuid en Noord,
En buigen zich met gratie
Als 't aan een hof behoort.

Chineezen en Germanen,
Françozen en Griekin;
De stugge Lords en Lady's
Met de oude Negerin.

De ex-Keizerin der Franschen,
En Spaansche Cavalier,
Staan naast 't gelaarsde poesje,
En Baby en Béé.

De Wolf komt met Roodkapje,
En Mignon achteraan,
En dringen meê naar voren,
Om in den kring te gaan.

En allen brengen hulde
Aan haar die elk bemint:
De dochter van Oranje,
En Neêrlands Vorstenkind.

Roodkapje.

Het jonge Volkje, blij gestemd,
't Aanschouwen nimmer moê,
Brengt nu een ander sprookjesbeld
Een groet en handkus toe.

Daar staat R o o d k a p j e met de Wolf,
Zij, dartel, vriendlijk kind,
Dat aan haar Grootmoê wafels bracht,
En bloem en vlinders mint.

Zij, evenbleed der reine jeugd,
Dat kwaad noch onheil denkt;
Maar onbezorgd haar plicht vergeet,
Waar spel en vreugd haar wenkt.

Ook oudren wekt die kleene groep
Een land vervlogen tijd,
Van levenslente en levensvreugd,
Der onschuld toegewijd.

Toen zij ook aan de moederschoot,
In bonte rij geschaard,
De schoone sprookjes hooren mocht,
Door 't moederhart bewaard.

Roodkapje, met uw golvend haar,
O, lieflijk sprookjeskind!
Gij leeft in jonge harten voort,
Getroeteld en bemind.

Fredericus Hendrikus van Leent, ***De groote poppen vergadering te Utrecht***

De Verloting.

In de rijk versierde Kunstzaal
Ziet men tal van moeders staan,
Die met blijde kinderrijen
De verloting gadeslaan.

Ieder kind staart naar zijn keuze,
Voor geen schatten thans te koop;
En zoo menig hartje beeft er
Van Verwachting, Vrees en Hoop.

Hoor! daar juicht er een zoo vroolijk:
'Zie eens, naar de p r i j s , van mij!'
En de nommers die er volgen,
Stemmen knaap en meisjes blij.

Blonde Lize, won een d a m e ,
Rijk getooid in zijde en bont;
en haar makker kreeg een J o n k e r ,
Die bewaakt werd door zijn h o n d .

Iedereen ontving een prijsje -
Al of niet door hem begeerd -
Tot in 't eind de blijde schare,
Vroolijk juichend, huiswaarts keert.

Elke pop kreeg een bestemming
In het Paradijs op Aard'.
Om in 't zoet geluk te deelen
Van dien reinen Kindergaard.

Kinderhulde.

Toen onlangs op een zomerdag
De zon zoo koestrend scheen,
Toen kwamen in den kinderhof
De poppen weêr bijeen.

Zij kozen zich, na spel en dans,
Een open plekjen uit,
En namen plaats in 't groene mos,
Omzoomd door bloem en kruid.

't Gesprek liep over 't rijke feest
Met zorg tot stand gebracht,
En al wat daar te aanschouwen was
Aan luister en aan pracht.

Men sprak ook over 't schoon Gesticht,
Voltooid door milde hand;
De toevlucht voor het kranke kind,
Een eer voor stad en land.

Zoo bleven zij, al koutend saam,
Recht prettig en in vrêe;
Tot een van hen een ‘heilgroet’ bracht,
Aan 't Dames-Comité:

‘Aan haar de eer van 't schoone plan,
't Welslagen van het feest:
Dat voor het Kinder-ziekenhuis
Zoo vruchtbaar is geweest.’

En uit de dankbre kinderschaar
Steeg zacht de bêe omhoog:
‘Dat God, wiens Almacht Liefde is,
Haar daarvoor zeegnen moog!’